

„OMA RAHU MA ANNAN TEILE.”

Joh. 14,27.

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 2 (20)

1992

4. AASTAKÄIK

„Sest tema on meie Jumal ja meie oleme tema rahvas, karjalambad, kes on tema käe all. Täna te märkate seda, kui te kuulate tema häält.”

Ps 95,7.8 (UTN)

Kuldne niit

Oled sa leidnud Piiblist Jeesuse, võrratu Jeesuse? Tule, otsime Teda koos.

Meil ei tarvitse minna kaugele. Ta on juba esimestes salmides: „Ja Jumal ütles: „Saagu valgus!... Saagu laotus... Maast tärkaku haljas rohi... Vesi kihagu elavaist olendest... Tehkem inimesed!”

Kas Jeesus ütles need sõnad? Jah, Tema. Me loeme: „Jehoova sõnaga on tehtud taevad ja tema suu vaimuga kõik nende väed... sest tema ütles, ja nõnda see sai; tema käskis ja see tuli esile.” Jo-

hannes lisab: „Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures, ja Sõna oli Jumal... Kõik on tekkinud tema läbi, ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud. Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel.”¹

Loomisloo raamat, Moosese esimene raamat, saab järsku algüliliks evangeeliumiahelas, millesse kuuluvad Naatsaret ja Kolgata. Jeesus, kes lõi maailma, ja inimese oma kuju sarnaseks — seesama Jeesus suri ristil inimese päästmiseks.

Kui sa hakkad mõistma tõde,

Kes suudab hinnata inimhinge väärtust? Kui soovid seda väärtust mõista, siis mine Ketsemani aeda ja valva seal koos Kristusega need valutunnid, mil Tema higipisarad olid otsekui verepisarad. Silmitse ristile tõstetud Vabastajat. Kuulata Tema ahastavat hüüdu: „Mu Jumal, mu Jumal, miks Sa mind maha jätsid!” Vaata Tema haavus pead, läbitorgatud külge ning naeltest uuristatud jalgu.

Mõttele sellele, et Kristus riskis kõigega. Meie lunastuse nimel riskis kogu taevas. Risti jalamil mõttele, et ka ühe patuse pärast oleks Kristus andnud ohvriks oma elu.

Siis hakkad mõistma inimhinge väärtust...

Ellen G. White
„Kristuse tähendamissõnad”
lk. 196

et Jeesus on Jumal, et „Jumal oli Kristuses ja lepitas maailma iseenesega”², siis hakkad sa kogu Piiblit, elu ja igavikku nägema teise pilguga. Sa muutud, sest sa hakkad tajuma Jumala armastuse pikust ja laiust ja kõrgust ja sügavust maailma ja sinu isiku suhtes, ning su südames lööb lõkkel jumaliku armastuse leek.

Kuid jätkakem. Näeme Teda Piibli teises peatükis sisse seadmas abielu ja hingamispäeva. Kolmandas peatükis kuuleme Teda lausumas töötust lõplikust võidust, mille naise seeme (Kristus) saa-

vutab mao seemne (Saatan) üle.

Tema osalust on tunda igas elukäigus: Tema kõnetab Aadamat Eedenis, kõnnib Eenokiga kolmsada aastat ning kuulutab meeelparandus-üleskutset enneveepuutsaegsele hukkaläinud maailmale. Tema ligineb Aabrahami telgile, heitleb Jaakobiga Jabboki koolme ääres, kohtub Moosese põlvas põõsas, julgustab Jehoova sõjaväe vürstina Joosuati Jeeriko lähistel ning aitab kolme heebreanormeelest tulises ahjus.

(Järg 5. lk.)

Käesolevas numbris:

- Veel tuhande-aastasest ajastust
- Kannatustest
- Saatusest

(Algus „Meie Ajas” nr. 1 (19) 1992)

Nagu eelmise lehenumbri artiklis lähele panime, algab Ilmutuseraamatu 20. peatükis nimetatud 1000-aastane ajastu Kristuse taastulekul. Siis toimub nn. elu ülestõusmine: need ülestõusnud ei sure enam iialgi (vt. Ilm 20,6; 1 Kr 15,22.23.52.53).

Avagem jälle Piibel ja vaadake, mis saab teistest inimestest. Inimesi, kes on surnud jumalatuina, ei ärata Kristus oma taastulekul (Ilm 20,5).

Mis saab Kristuse tuleku ajal elavatest inimestest? Neadki jagunevad kahte leeri — nendeks, kes saavad igavese elu, ja nendeks, kes seda ei saa. Nimetagem esimesi päästetuiks ja teisi päästamatuiks. Kõigepealt esimestest.

Mis saab päästetuist?

Apostel Paulus kirjutab 1 Kr 15, 51–53: „Vaata, ma ütlen teile saladuse: me kõik ei lähe magama, aga me kõik muutume, äkitselt ühe silmapilguga, viimse pasuna hüüdes. Sest pasun hüüab ja surnud tõusevad üles kadumatutena ja me muutume. Sest see kaduv peab rüütuma kadumatusega ja surev rüütuma surematusega.” Kõik päästetud (vt. 1 Kr 15, 51) saavad sellise ihu nagu oli Jeesusel pärast ülestõusmist: „Sest meie ühiskond on taevas, kust me ka ootame Issandat Jeesust Kristust kui Õnnistegijat, kes meie alanduse ihu muudab oma äraseletatud ihu sarnaseks” (Flp 3, 20.21). „Ja otse nõnda nagu me oleme kandnud muldse inimese kuju, nõnda me kanname kord ka taevast kuju” (1 Kr 15, 49). Sellise ihuga võime siirduda taevasesse ühiskonda. „Sest me teame, et kui meie maine telkhoone maha kistakse, on meil elamu Jumala käest, mitte kätega tehtud igavene hoone taevas” (2 Kr 5, 1). Jeesus tulebki ju selleks, et meid sinna viia: „Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite, kus mina olen” (Jh 14, 3). Oma palves Pühal Öhtu- sõõmaajal väljendas Jeesus muu hulgas ka soovi: „Isa, ma tahan, et kus mina olen, ka nemad oleksid minu juures, kelled sa mulle oled andnud” (Jh 17, 24). Paulus kirjutab, et see soov täitub Kristuse tulekul: „Issand ise tuleb taevast alla sõjahüüuga, peapingli hääle ja Jumala pasunaga, ja Kristu-

Saatana sidumisest ja tuhande-aastasest ajastust

ses surnud tõusevad üles esmalt, selle järele kistakse meid, kes elame ja üle jääme, ühtlasi nendega pilvede peal Issandale vastu üles õhku, ja nõnda saame olla ikka ühes Issandaga. Kinnitage nüüd üksteist nende sõnadega!” (1 Ts 4, 16–18). Õelduga ei jäta Paulus mingit võimalust mõelda nagu puudutaks see vaid teatud osa päästetuist. Kõik päästetud siirduvad taevasse.

Mis saab päästamatuist?

Ilmutuseraamatus kirjeldatakse hirmu, mis valdab päästmatuid Kristuse tulekul: „... ja ilmamaa kuningad ja suured isandad ja sõjapealikud ja rikkad ja võimumed ja kõik orjad ja kõik vabad pugesis varjule koobastesse ja mägede kaljudesse, ja nad ütlesid mägedele ja kaljudele: „Langege meie peale ja varjake meid selle palge eest, kes aujärjel istub, ja Talle viha eest! Sest on tulnud tema suur vihapäev, ja kes võib püsida?”” (Ilm 6, 15–17).

Nende hirm on mõistetav. Kui näiteks Ilmutuseraamatu kirjutaja, Jeesuse armastatuim jünger Johannes kohtus nägemuses Issandaga, kelle jumalik au on taastatud, mõjus see talle halvavalt (vt. Ilm 1, 17). Sama on kogenud teisedki jumalakartlikud mehed. Kuidas peaksid end tundma need, kes pole Jumalat uskunud või kelle usk ja jumalakartus pole näiteks Johannes omaga võrreldav? Kui Mooses soovis kord näha Jumalat Tema hiilguses, pidi Jumal talle ütleva: „Sa ei tohi näha mu palet, sest ükski inimene ei või mind näha ja jääda elama!” (2 Ms 33, 20).

Päästmatu inimese hirm ei saa kesta kaua. Ta sureb, „sest Inimese Poeg tuleb oma Isa abihilguses oma inglitega, ja siis ta tasub igapähele tema tööd mööda” (Mt 16, 27). „Ja siis saab avalikuks ülekohtune — kelle Issand Jeesus hävitab oma suu vaimuga ja kellele ta teeb otsa oma tulemise ilmutamisega” (2 Ts 2, 8). Mäed ja koopad, olgu looduslikud või inimeste valmistatud, ei päästa kedagi, sest tuleb ülemaailmne suur

maavärin, mida prohvet Jesaja kirjeldab järgmiselt: „Vaata, Jehoova laastab maa ja rüüstab selle, paiskab segi selle pinna ja pillutab elanikud! Maa laastatakse täiesti ja riisutakse sootumaks, sest Jehoova on ütelnud selle sõna. Maa pörub põrmuks, maa lõheneb lõhki, maa kõigub kõvasti! Maa taarub tugevasti joobnu sarnaselt, ja oõtsub otsekui vahionn!” (Jes 24, 1.3.19.20). Ka prohvet Jeremijale ilmutati saabuvat: „Ma vaatasin maad, ja ennäe, see oli tühi ja paljas; ja vaatasin taevaste poole, aga neil ei olnud valgust! Ma vaatasin mägesid, ja ennäe, need vabisesid ja kõik küngad kõikusid! Ma vaatasin, ja ennäe, ei olnud ühtki inimest ja kõik taeva linnud olid põgenenud! Ma vaatasin, ja ennäe, viljakas maa oli kõrb ja kõik selle linnad maha kistud Jehoova palge ees, tema vihalööma ees!” (Jr 4, 23–26).

Saatan seotakse olukordade ahelatega.

Ilmutuseraamatus öeldakse, et Saatan aheldatakse sügavikku (Ilm 20, 3). Pangem tähele, et loomise algul kaose olukorras oleva maa kohta on kasutatud sama sõna — „sügavus” (1 Ms 1,2). Saatan on siia maa peale juba ammu n.-ö. asumisele saadetud, kuid maa pole praegu kaose olukorras ja inimeste juures on tal avar tegevusväli. Kui Kristus omad maa pealt ära viib, ning jumalakartmatud laastata maale surnult maha jäävad, on Saatan tööpõld kadunud ja ta on olukordade ahelatega sügavikus aheldatud. Ta ei eksita enam rahvaid, sest neid lihtsalt pole enam. Siit — vähemalt meie päikesesüsteemist — lahkumise luba pole tal juba praegugi, ja seda luba ei anta talle kunagi. Tuhast aastat peab ta oma tegude üle järele mõtlema. Tuhande aasta pärast toimub vabanemine. Vabanemise toob talle päästmatute ülestõusmine. Ka nemad äratakse üles nagu panime tähele varem (vt. Jh 5, 28.29; Ap 24, 15; Ilm 20,5).

Tuhande aasta jooksul toimub taevase kohus.

„Ja ma nägin aujärgi ja neid, kes nendel istusid; ja kohus anti nende kätte” (Ilm 20,4). Kohus toimub nende üle, kes jäid maa- le: nii hukkunud inimeste kui ka

Saatan inglite üle. Selles kohtus osalevad taevased olevused ja taevasse võetud inimesed. „Või kas te ei tea, et pühad mõistavad kohut maailma üle? Ja kui te mõistate kohut maailma üle, kas te siis ei kõlba otsuseid tegema kõige vähemais asjus? Eks te tea, et kord me mõistame kohut inglitegi üle” (1 Kr 6, 2.3). Inimeste osalemine Jumala kohtus, kus arutatakse neile tuntud inimeste süüd, on vajalik selleks, et kellelgi ei jääks vähimatki kahtlust Jumala kohtu õigsuses, eriti kui taevast on välja jäänud keegi, keda loodeti seal kohata.

Tuhande aasta pärast tegevus maa peal jätkub.

Igavest elu mitte saanud surnud äratakse ja Saatan on jälle vaba neid eksitama. Tuhast aastat järelemõtlemissaega pole teda muutnud. Ta agiteerib ja organiseerib rahvaid rünnakule „pühade leeri ja armastatud linna” vastu (Ilm 20, 8.9). Kust said pühad maa peale ja miks on nad leeris „armastatud linnas”, aga mitte hajuli üle kogu maa? Pühad ei elanud 1000 aastat siin maa peal, vaid saabusid üheskoos taevast. Armastatud linna ehk Uue Jeruusalemma maa peale tulekust on kirjutatud Ilm 21. peatükis. Linn ei tule tühjalt, vaid koos elanikega. Täitub prohvet Sakarja 14,5 kirjutatu: „Ja Jehoova, minu Jumal tuleb, kõik pühad ühes temaga!”

Kui Saatan poolt juhitud rahvahulgad on asunud rünnakule, kuulutatakse neile välja kohtuotsus, mis viiakse samas ka täide. Kohtuotsuse väljakuulutamine on ühtaegu nii üldine kui ka individuaalne, nagu see vaid Jumalal võimalik on. Igaühele tuletatakse meelde, mida ta on teinud ja mida tegemata jätnud, et tulejärves hukkuda. Tulejärvi, mille tekitab taevast langenud tuli, pole paikkondlik, vaid on ülemaailmne; ainult Uus Jeruusaalem on sellest säästetud. Lõplikult täitub Peetruse poolt kirjutatu: „... ja maailma algained tules laostuvad ja ilma- maad ja kõiki seal tehtud töid ei leidu enam. Aga meie ootame tema töötuste järgi uusi taevaid ja uut maad, kus õigus elab!” (2 Pt 3, 10.13). Täitub Ilm 21,5: „Vaata, ma teen kõik uueks!”

Seejärel asustavad Uues Jeruusaletmas varjul olnud pühad inimesed maa. „Õndsad on tasased, sest nemad pärivad maa.” (Mt 5,5).

HEINO LUKK

Mitte ainult leivast...

Inimese kõige loomulikum soov on vältida oma elus kannatusi. Kuid see ei õnnestu alati; kannatused tulevad sageli sealt, kust me neid kõige vähem ootame. Näiteks tunneb keegi ennast pisut halvasti, lähed ühel päeval arsti juurde ning uuringute käigus selgub, et tal on juba lootusetult kaugele arenenud vähktõbi.

Lugesin kahest perekonnast: ühes oli palju lapsi, teises ainult üks, pesamuna. Mõlema perekonna lapsed haigestusid. Seal peres, kus oli palju lapsi, said kõik terveks, teises suri see ainukegi.

Kogu inimkonna eksistentsi vältel on küsitud: Miks? Miks just nüüd? Miks just minul? Miks? Pole midagi imestada, et sageli nähakse oma valu suuremana teise omast; küllap sellest ka üldlevinud arvamus, justkui oleksid saatusel oma lemmikud ja heidikud.

Maailmas pole kohta, kus poleks kannatusi ja nende halastuseta hammasrataste vahel langeb kord üks, kord teine. Kas maailma juhib tunneteta saatuse? Kas kannatustel on mingi tähendus ja väärtus? Mida ütleme kristlastena kannatuste kohta?

Maailm meie ümber on muutuv. Asjad, millele eile loodeti, ei ole täna enam usaldusväärsed. Inimene, kes tunneb end täna õnnelikuna, võib homme tunda hinges sügavat ängistust. Õnnelik olemine on sageli ainult väline, sest samal ajal ollakse sisemiselt vaevatud ja vastuoludes. Hingekriisi ei avaldata tavaliselt teistele ning kui ei ole usku jumalikku Päästjasse, jääb inimene lootuse ja lootusetuse piirimaile üksi võitlema. Just siin tahab Jeesus inimest aidata. Ta ütleb: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud ja mina annan teile hinga-

mise!” Evangeeliumi lehekülgedelt peegelduv Jeesuse elu tahab sisendada kannatuses olevale inimesele usaldust ja lootust.

Mõnigi on arvamusel, et Jumal ise toob inimestele kannat-

sime rohkem usaldama Jeesust kui Päästjat, kes on võimeline kannatusedki meile kasuks pöörama. Kui tahame südamest ausad olla, siis tuleb meil tunnistada, et me tegelikult ei tea, mis meie elus lõpptulemusena kasuks võib olla. Kannatused võivad olla kasvatusvahend. Iseasi, kas soovime näha kannatustes meid kasvavat kätt. „Ükski kasvatamine aga ei tun-

pöördumise tõendiks. Sellegi kohta ütleb Piibel: „Mis juhtub õelale, see juhtub ka õigele.” Kõik on ühine kõigile, sama saatuse on õigel ja õelal, heal ja kurjal. Piibel ei õpeta, et inimesega, kes järgib Kristust, ei juhtu midagi. Samuti ei ütle Piibel, et Jeesus päästab meid kannatustest — küll aga õpetab, et Jeesus päästab meid kannatuses. Jah, kannatused võivad tabada mind või minu peret, kuid Jeesus on suurem kui minu viletsus.

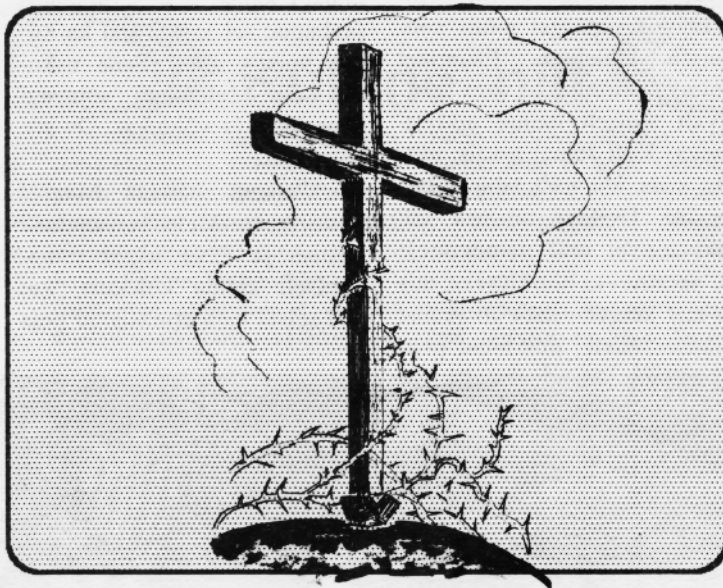
Õeldu ei tähenda, et Jumal ei võiks kaitsta meid ühe või teise asja eest. Me usume, et Ta seda teebki, vastasel juhul oleks inimkond ammu hävinud. Ometi ei saa me teha Jumalale etteheiteid Tema juhtimise pärast või selle pärast, et me ise loodusseadusi eirame. Milline oleks maailm, kui Jumal soosiks ühtesid ja laseks kannatada teisi? Kuidas see mõjuks soositute iseloomule?

Jumal teeb midagi palju paremat. Ta tuli kannatama meie pärast ja meiega koos, et meile, minule ja sinule, kuulutada päästmise rõõmsaid sõnumeid.

Kallis sõber, tea — maailmas pole sellist olukorda, milles sa ei võiks usaldada Jeesust. Inimpilk on liiga lühike, parem on kannatuses usaldada Jumalat, kes näeb „lõppu algusest” ja on suuteline ka kurveimagi saatuse kord rõõmuks pöörama.

TÕNU JUGAR

Läbi kannatuste oru

tusi. Sageli kuuleme õeldavat: „Miks Jumal mulle küll seda tegi?” Samas ütleb meile kaine mõistus, et Jumal ei saa olla süüdi selles, milles meie oleme valesti teinud, milles oleme hooletud või ükskõiksed olnud. Jumal ei ole soovinud maailmale kannatusi; need on inimsoo pattulanguse kurjad tagajärjed. Jumala kohta ütleb apostel Jakoobus: „Sest Jumalat ei kiusata kurjaga ja tema ise ei kiusa kedagi.”

Kuigi Jumal ei ole kannatuste autor, on Issandal kannatustega oma plaanid. Jumal soovib, et me õpiksime kannatuste kaudu hindama elu ja nägema isennast sellisena nagu me oleme. Ta soovib, et õpik-

du tol hetkel olevat rõõm, vaid kurbus; aga hiljem ta annab õiguse rahulise vilja, keda selle varal on harjutatud.” (Hbr 12, 11 uues eestikeelses redaktsioonis). Nii et peaksime kannatuses vähem nurisema ja rohkem lootma Jumalale.

Ja siiski küsime, kas Jumal on erapoolik viletsuseorus elavate inimeste suhtes?

Kas Jumal ei ole kuulnud meie palveid siis, kui ta ei vasta meile nii nagu me lootsime, või kas see, kui meil kõik hästi läheb, on tõendiks Jumala poolehoiust ja heakskiidust? Elus hästi minemine ei ole õigeusklikkuse tunnuseks, nii nagu kannatused ei ole Jumala meelepaha või meist ära-

Omada südant ja heledat päeva — kes võiks veel õnnelikum ja rikkam olla!

Ü. Lätte

Lugeja soovib teada

Vastuseks saatuse määratust ja paratamatust puudutavatele küsimustele alljärgnev mõtisklus.

SAATUS — nii salapärane ja seletamatu

Oli südasuviselt kaunis keskpäev. Kõndisin varjuliste kalmistumändide all ning nautisin ihaldatud üksiolemise vaikust ja rahu. Aeg-ajalt tantsitas äraeksinud tuuleil iidsete puude latvu, aeg-ajalt kostis eemalt masinamüra ja rongirastaste tüminat. Seal kusagil käis võitlus olemasolu pärast, seal jagus inimestele õnne ja õnnetust, rõõmu ja valu. Siin aga valitses rahu — sügav ja tõsine rahu. Nii ma siis arutlesin endamisi elu väärtuste üle, tühisuse üle, millest juba tark Saalomon mõtteid mõlgutas.

Eemal toimetati matusetalitust. Noor pastor pikas mustas maani kuues kõneles rahvale. Astusin lähemale ja sain teada, et mulda sängitatakse noort pereisa. Kuulsin, kuidas üks vanem naisterahvas teisele poolsosinal ütles: „Jah, ta oleks võinud veel elada, aga saatuse tahte vastu ei saa keegi midagi parata.”

Saatus — nii salapärane ja seletamatu! Suur hulk inimesi maailmas ootavad täiesti varjamatu hirmutundega homset päeva, teadmata, mida see endaga toob. Kõige meeldiva ja ebameeldiva kõrval võib juhtuda sedagi, et mingil ajal ja üsnagi ohutus paigas kohtume surmaingliga nagu mõnikord tavatsetakse öelda. Selline kohtumine on üldreeglina alati ootamatu.

Jumal on elu nii seadnud, et inimene ei suuda päevagi ette näha. Tulevik on igavese

Isa kätes. Samas ei tähenda see sugugi meie iga sammu ja liigutuse ettemääramist. Paljud püüavad näha oma raskustes ja ebaõnnes saatuse lööki, vältimatut kokkupõrget mõne soovimatu läbieluga. Enamikel juhtudel piirduakse väga usaldavalt üldiselt tuntud määratlusega: Küll Jumal teadis, milleks seda või teist läbielu tarvis oli. Usaldus on hea asi, kuid see ei tohi muuta meie elu passiivseks oleskluseks, mis on täis kergemeelset alistumist kõigele sellele, mis meid puu-

dutab. Igasuguse läbielu puhul ei tarvitseks kiirustades öelda: See oli minu saatus.

Olen kuulnud inimesi rääkimas, et saatus on üksikasjadeni Jumala poolt ette määratud. Täpsemalt väljendatuna tähendaks, see iga sammu ja liigutuse varasemat planeerimist, millesse ei saa keegi omapoolt mingeid korrektiive teha. Öeldakse, et ka surm on inimesele määratud kindlas kohas, kindlal ajal ja kindlal viisil. Selliste tõekspidamiste algeid võime leida polüteistlikes religioonides. Ka Muhamed õpetas oma sõdalasi, et kui nad langevad lahingus, pole selles midagi halba, sest surm oleks saabunud sel samal ajal ka kodus voodis olles. Seda uskudes oli Muhamedi sõjavägi väga julge ja võidukas. On see tõesti nii?

Alustame näitega kaugest minevikust. Meie esivanemad Aadam ja Eeva nägid esmakordselt surma koledust, kui nad seisid oma armastatud poja

Aabeli elutu keha juures. Nende meeleheitlikult kurbi tundeid ei saa millegagi võrrelda. Lapse surm on igale vanemale tohutult raske löök, kuid eriti ränk oli see inimkonna esivanematele, sest Aabeli surm oli esimene mõistusega olevuse surm terves universumis. Meie ajastu inimesed on teatud mõttes surma paratatuslega harjunud; liiga palju on meie ümber surma halastamatut tööd. Aadama ja Eeva jaoks oli see täiesti ootamatu, enneolematu. Oma poja elutu keha juures tuli kindlasti meelde kohutav pilt aastaid tagasi tapetud tallest, tulevase Lunastaja võrdkujust, aga see oli ikkagi vaid tall. Siin lamas nende ees surmas moondunud kalli Aabeli põrm. Oli see tema saatus?

Kallis sõber, see ei olnud Aabeli saatus. Aabel võinuks veel elada ja seda tahtnuks ka Jumal.

(Järg 6. lk.)

SELLEST, KAS ME VÕTAME UUE PÄEVA VASTU KINGITUSENA VÕI RASKE KOORMANA, SÕLTUB MEIE ÕNNELIKKUS.

11. – 18. aprill
SUURNÄDAL;
19. aprill
ÜLESTÕUSMISPÜHA

Kuldne niit

(Algus 1. lk.)

Läbi Piibli iga peatüki, iga raamatu jookseb kuldne niit, mis köidab kõik üheks tervikuks. Iga järgnev peatükk lisab uue killu Jeesusest ning annab Tema imelele armastusele säravust.

Tema seisab Siinai mäel ja kuulutab keset kirjeldamatut auilmingut oma igavest käsuõpetust. Tema jubib Iisraeli kõrbeteel Töötatud Maale. „Kõigis nende kitsikustes oli temalgi kitsikus... ning tema pale päästis nad, tõstis nad üles ja kandis neid kõigil muistseil päevil.”³

Tema läkitab ühe prohveti teise järel sõnumiga maailma ja oma rahva juurde, „korduvalt... sest ta tahtis säästa oma rahvast ja oma eluaset.”⁴

Pühamu- ja ohvriteenistuse hoolikalt kavandatud sümbolite abil püüab Ta avada lunastusplaanid ja valmistada inimesi vastu võtma ainukordset suurt ohvrit, mille Tema inimkonna eest toob.

Kui aeg kätte jõuab, saab Ta liha ja vere osaliseks⁵ ning sünnib abitu lapsena Petlemas. Inimesena elab Ta inimeste keskel üle kolmekümne aasta. Talle antakse nimi „Immaanuel, Jumal meiega.”

Tema poisiiga möödub Naatsaretis; Temast saab lihtne puusepp. Pärast ristimist liigub Ta rahva hulgas suure õpetaja, jutlustaja ja arstina. Mõnda aega peetakse Teda rahvuskangelaseks.

Jumalikkus välgab vahel läbi inimlikkuse. Ta taltsutab looduse jõude. Tuul ja lained kuulavad Tema sõna. Tema puudutusest avanevad pimedate silmad ja hakkavad kuulma kurtide kõrvad. Pidalitõbised tunnevad, et elujõud voolab nende kärbunud liikmetesse.

Ta peatub surnuraami juures, äratab üles lahkunu ning muudab lese leina piirituks rõõmuks.

Kõikjal äratavad Tema õpetused rahvahulkade tähelepanu. Inimesed imestavad Tema armuküllaste sõnade üle. Tema jutt erineb suuresti sellest, mida nad seni on kuulnud.

Ta tõstab ausse taeva poolt hinnatava õiguse mõõdupuu. Tehen käsu suureks ja õilsaks, näitab Ta, millist elu Jumal ootab. Ta selgitab, et pelk käsu kirjatähe järgimine on mõttetu. Ta ootab täielikku südame muutust, uut mõttelaadi, mil inimene mõistab Jumala tahet ja on valmis seda järgima.

Tema sõnades on vägi. Ta näitab inimesele patu tõelist olemust, äratab südametunnistuse ja paneb liikvele tahte.

Kuulsuse tipul, kui rahvahulgad tahavad tõsta Teda kuningaks, tõmbub Ta kõrvale ja annab end vaenlaste kätte.

Olles väsimatult töötanud teiste aitamiseks, ei tee Ta midagi enda aitamiseks. Ta teab väga hästi, et headuse ja kurjuse vahelise

suure võitluse otsustav tund on tulnud ning et kogu tulevik sõltub Temast.

Teda pilgatakse. Tema üle naeratakse. Talle sülitatakse näkku. Tema käsi, mis sageli sirutsid õnnistama vaeseid ja abivajajaid, läbibistavad naelad. Taevas pimeneb ja kohutav tunne, et Isa on Ta hüljanud, valdab Teda hetkeks.

Ta ei rabele vastu. Ta ei nea pilkajaid, vaid palub nende eest. „Isa,” hüüatab Ta, „anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad.”

Siis, kui võit on kindel, kõlavad sõnad: „See on lõpetatud.” Nii saabub lõpp ja see, kes võis öelda: „Enne kui Aabraham sündis, olin mina”⁶, kes on „igavestest aegadest”, ripub elutuna puust ristil.

Ometi pole rist kõige lõpp. Olgu ohver nii hinnaline kui tahes, surnud Kristusest poleks inimese päästmiseks palju kasu. Ta tõuseb hauast, et valitseda igavesti. Tema, surma Võitja, annab oma järelkäijatele tulevikulootuse.

Sajad inimesed näevad, et Ta elab taas. Ta räägib nendega, sööb koos nendega. Siis lahkeb Ta neist. Olles jüngritega Õlimäel, tõuseb Ta ülespoole. Jüngrid vaatavad, kuidas pilv kannab Ta nende vaateulatusest välja. Ent kuigi Ta jätab selle maailma ja läheb taevasse, et istuda „ausuuruse paremale käele kõrges”, ei lõpe jutustus Temast siinkohal. Vastupidi, Piibli järgmistes peatükkides kuuleme Temast veel rohkem.

Ta saadab kaks inglit jüngritele kinnitama, et Ta ei unusta oma tööst tulla tagasi. Nelipühil ülemisse tappa kogunenud jüngritele annab Ta

Püha Vaimu, kes varustab nad jõuga olla Tema tunnistajad „kogu Juudamaal ja maailma otsani”.

Nii saavad endistest kalameestest ja tõlneritest oma Õpetaja mõjuvõimsad sõnumivijjad, kes kuulutavad veendunult, et „Jumal on selle Jeesuse... teinud Issandaks ja Kristuseks”.

Jeesuse nimi on alati nende hülil. Nad kõnelevad Temast heal ja halvaval ajal. Vastuseis ei kohuta neid. Kui nad vahistatakse, pöörduvad nad palves Tema poole; kui neid valitsejate ette viiakse, tunnistavad nad Temast; kui nad vangikongi heidetakse, taulevad nad Temast.

Oma kirjades kirjutavad nad Temast. Tema elu, Tema surm, Tema vägi, Tema armastus, tema ülempreesterlik teenistus, Tema kuninglikkus, Tema tagasitulek on teemad, mis kõlavad korduvalt, hõlmates endasse kõik muu.

Aastaid hiljem kõlab jälle Tema hääl. Johannesele, armastatud jüngrile, avab Ta koguduse käekäigu aegade lõpuni. Ta kõneleb kannatustest, mida kogudusel tuleb taluda, tagakiusamistest ja viimaks lõplikust võidust. Ta kinnitab, et Tema kannab omade eest hoolt ning et Tema eesmärk täitub lõpuks ikkagi.

Piibli viimastes peatükkides näitab Ta, et Ta on seesama, kes alguses: uue taeva ja uue maa Looja. Neis pole jälgegi patuneedusest. Viimastes salmides kinnitab Ta uuesti oma armastust ja ütleb, et Ta igatseb päeva järele, mil Ta saab kokku lunastatutega. „Tõesti, ma tulen varsti.”

Võrratu Jeesus!

Arthur S. Maxwell

Viietud: 1. Ps 33,6,9; Jh 1, 1,3, 14; 2, 2 Kr 5, 19; 3. Jes 63, 9; 1 Kr 10, 4; 4. 2 Aja 36, 15; 5. Ilbr 2, 14; 6. Jh 8, 58

ARUANNE JEESUSE USUST

14

(Algus „Meie Ajas” nr. 1(7) 1990)

Jutt on maailma ajaloo lõpul kuulutatavast sõnumist, sest sündmus, mida Johannes pärast seda näeb, on Kristuse teine tulemine: „Ja ma nägin: Vaata, valge pilv ja see, kes pilve peal istus, oli Inimese Poja sarnane; temal oli kuldpärg peas ja terav sirp käes. Ja templist väljus teine ingel ning hüüdis suure häälega sellele, kes istus pilve peal: „Pista sirp sisse ja põima, sest lõikusaeg on tulnud, maa lõikus on ju valminud.”

Metsaline, selle kuju ja märk.

„Kolmanda inglil hoiatus kõlab: „Kui keegi kummardab metsalist ja tema kuju ja võtab tema märgi oma otsaesisele või oma käe peale, siis see saab ka juua Jumala kange viha viinast. „... Pärast seda, kui on hoiatud metsalise ja selle kuju kummardamise eest, lisatakse järgmine määratlus: „Siin on pühade kannatlikkus; siin on need, kes peavad Jumala käske ja Jeesuse usku.” Kuna neid, kes peavad Jumala käske, vastandatakse nendele, kes kummardavad metsalist ja

selle kuju ning võtavad omaks selle märgi, on ilmne, et Jumala käske pidamine ühelt poolt ning nendest üleastumine teiselt poolt eristab Jumala kummardajad ja metsalise kummardajad. Nii kirjutab Ellen White teoses „Suur võitlus” kolmanda inglil sõnumi kohta, ning jätkab:

„Ettekuulutuses öeldakse, et esimene ingel adresseeris oma kuulutuse „kõigile rahvahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele”. Kolmanda inglil hoiatus, mis on kolmeosalise sõnumi viimane osa, peab kanduma sama kaugele. Kirjapandu kohaselt kuulutab kesktaeval lendav ingel seda suure häälega ning äratav maailma tähelepanu.

Kõnealuse võitluse tulemusena jaguneb kogu kristlaskond kahte suurde leeri — nendeks, kes peavad Jumala käske ja Jeesuse usku ning nendeks, kes kummardavad metsalist ja selle kuju ja võtavad omaks selle märgi. Kuigi kirik ja riik ühendavad jõud, et sundida kõiki, nii pisikesi kui suuri, nii rikkaid kui vaeseid, nii vabu kui orje vastu võtma metsalise märki (Ilm 13, 16), ei võta Jumala rahvas seda ikkagi omaks. Patmose prohvet nägi neid, „kes olid võitnud metsalise ja ta kuju ja ta nime arvu, seisvat klaasmere ääres, Jumala kandleid käes. Ja nad laulsid Jumala sulase Moosese laulu ja Talle laulu” Ilm 15,2,3.

Metsaline ja Tall

Nii on kolmanda inglil kuulutus lõpuajaks adresseeritud hoiatus, mis kõneleb lähitulevikus, vahetult enne Kristuse tagasitulekut toimuvast otsustavast võitlusest Talle ja metsalise ehk Kristuse ja Tema vastase vahel. See pole mingi iseäralik „eritõde”, vaid osa igavesest evangeeliumist. Jutt on nimelt evangeeliumi põhialusest, sellest, et inime-

Saatus — nii salapärane ja seletamatu

(Algus 5. lk.)

Kui uskuda, et surm on Jumala poolt üksikasjadeni ette määratud, polnuks põhjust Kaini oma venna mõrvamises süüdistada. Kuid Kain polnud mingi abinõu kõrgemalt poolt määratud plaani täideviimisel; ta oli tööriist kurjuse jõudude käes. Ja Jumal süüdistas teda just sellepärast. Ta küsis: „Kus on su vend Aabel? Sinu venna vere hää l kisendab maa pealt minu poole” (1 Ms 4, 9.10).

Kui uskuda ettemääramist, kaotab ka evangeeliumi kuulutamine oma otstarbe. Milleks manitseda sellist inimest meeleparandusele ja pöördumisele, kelle jaoks Jumal on määranud hukka minna? Milleks rääkida kristliku täiuslikkuse saavutamisele neile, kes ilma valikuvõimaluseta on nii ehk teisisi Jumala ettemääramise tõttu taevariigi kodanikud? Kui saatus on ühel või teisel moel ette määratud, ei ole inimesel üheski küsimuses mingit valikut. Inimene on aga loodud valikuvõimeliseks olevuseks ja Jumal soovib, et igauks seda

võimalust kasutaks. Apostel Paulus kirjutab: „Sest me kõik peame saama ilmsiks Kristuse kohtujärje ees, et igauhele tasutaks vastavalt sellele, mis ta ihus olles tegi, olgu see hea või kuri” (2 Kr 5, 10). Igale inimesele tasutakse vastavalt sellele, mida ta oma elus valis. Kui aga uskuda ettemääramist, siis pole Jumala kohtul mingit otstarvet.

Pidevalt on rõhutatud, et Jumal on armastus. Iga kristlane nõustub sellega, ka need, kes usuvad täna veel jumaliku ettemääramist. Ja ei ole lihtsalt võimalik, et Jumal määraks ühele inimesele äärmise vaesuse, teisele põhjendamatu rikkuse. Suured ja silmatorkavad vahed inimeste elatustasemes tekivad hoopis seetõttu, et suuremate võimalustega inimesed sulgevad oma silmad ja südame, et mitte näha ja mõista endast tunduvalt vaesemate inimeste häda ja viletsust. Jeesus ütleb kord sõnad: Seda, mida te ei ole neile viletsaile abivajajatele teinud, seda pole

te ka minule teinud.

Inimene kujundab oma saatus ja mõnikord ka oma laste ja lastelaste saatus. Juba maailma algpäevist on ta seda oma tahte kohaselt kujundanud ja kurvad tagajärjed annavad endast igal päeval ebameeldivalt tunda. Paulus kirjutab jumalikus tarkuses: „Ärge eksige, Jumal ei anna ennast pilgata, sest mida inimene külvab, seda tema ka lõikab” (Kl 6, 7). Apostel soovib rõhutada, et iga mõte, sõna ja tegu valmistavad meile kas meeldiva või siis ebameeldiva lähituleviku ja viimaks lõpliku saatus. Jumal ei ole meile saatust määranud. Ta on meile määranud elunormid, millega arvestamine või mitte arvestamine määrab lõpuks ära meie lõpliku asendi Jumala ees. Tehkem oma elus tähtsaks Jumala kümme käsku!

Teiseks, ärge unustage, et meie heaolu sõltub ka looduses valitsevatest seadustest. Oleme ju osake loodusest ja seega toimivad meie elus ka

kõik loodusseadused. Inimene peab tahes-tahtmata sellega arvestama.

Kindlatele seadustele alludes kasvavad igasugused taimed ja vili, mis on määratud inimese toiduks. Meie aga ei taha neid loodusande sageli sellisel viisil nagu nad meile toiduks on antud, tarvitada ning töötlemine need ümber väheväärtuslikeks rafinaatideks, mõnikord koguni uimastiteks. Rikume neid tarvitades oma tervist. Tagajärjeks võib olla raske haigus või isegi surm. Kindlasti leidub neid, kes siis meie muldasängitamisel ütlevad: Jaa, ta oleks võinud veel elada, aga saatus tahte vastu ei saa midagi parata.

Kallis sõber, Jumal asetab sinu ette kaks teed — elutee ja surmatee. Sinul endal tuleb teha valik. Kui sa valid elutee, siis pole tarvis hirmu tunda oma saatus ees. Sinu saatus on Selle kätes, kes lahendab Sinu mureküsimused ja eluprobleemid kõige paremini.

AARNE KRIISK

ne ei saa ennast lunastada, teda ei päästa tema teened ega inimlik vahendaja, vaid „Õnnistus tuleb meie Jumalalt, kes istub aujärjel, ja Talleft” (Ilm 7,10). Metsalise arv on „inimese arv” (Ilm 13,18), metsalise märk on inimliku autoriteedi märk. Vastuolu tekib inimese poolt kehtestatud ja Jumala poolt öeldud käskude vahel (vrd. 15,8,9).

„Metsalise põhimõte on tõsta inimene ja tema poolt loodud korraldused kõrgemale Jumala käskudest. Selliselt jumaldati mõnd inimest muinasimpeeriumides. Ajaloo viimastel päevadel seob Ilmutuseraamatu 13. ja 14. peatükis kirjeldatud metsaline sama joone hiiglasliku süsteemiga, millest foormeerub kiiresti ülemaailmne usuline liit, mis seab inimliku võimu, inimese poolt kehtestatud käsud ja inimese plaanid kõrgemale Jumala Sõnast ja Tema tahtest. Seda tehes teeb moodustunud võim tühjaks tõe lunastusest usu kaudu. Metsalise võim areneb vägivalda kasutavaks tagakiusavaks võimuks, kes püüab tallata jalge alla kõik need, kes jäävad alandlikult ustavaks Jumala käskudele” (J. R. Spangler).

Õeldu valgel on veel mõistetavam Ellen G. White'i poolt allakriipsutatud mõte, et kolmanda inglil kuulutus tähendab ristilöödud Päästja veel credamat esitamist maailmale. Nii Jumala käskudele kui Jeesuse usule ustavaks jäämise põhiolemus on usu kaudu õigeismõistmine ehk see, et Jeesuse veatu elu, Tema täiuslik kuulekus arvatakse iga inimese omaks, kes tõeliselt usaldab Jeesust... Nii võibki öelda, et kolmanda inglil kuulutus on tegelikult usust õigeismõistmise kuulutus.

„Jeesuse usk” ei tähenda mõningate piibellike õpetuste vor-

milikku tunnustamist. Päästev usk ei ole ainult mõistusega võetav tõe hindamine, vaid südamest lähtuv usk, mis kiindub Kristusesse kui isiklikku Päästjasse, veendununa selles, et Tema võib täielikult päästa need, kes tulevad Tema kaudu Jumala juurde. Uskumine, et Kristus päästab teisi, kuid ei päästa mind, pole ehe usk. Ent siis, kui hing klammerdub Kristuse külge kui ainsa päästelootuse külge, avaldub tõeline usk.”

Nii on usust õigeeksaamise suur evangeelne tõde kolmanda inglil sõnumit kuulutava adventliikumise tuum. „Jeesuse usk”, millele kutsutakse „kolme inglil” poolt kuulutatav usupuhastuskuulutus, on palju enam, kui lihtsalt teatud piibellike usutunnistuspunktidega nõustumine. Evangeeliumi valgus ei ole üks või teine suur tõde või suur liikumine, vaid on suur Isik. See on Jeesus Kristus! Ilma Temata pole tegelikult evangeeliumi... „Kristlus” — see pole mitte „Tema õpetused”, vaid „Tema ise”.

Kristuse ohver, mis võimaldab lepituse pattudest, on suur tõde, mille ümber koonduvad kõik teised tõed. Selleks, et suuta õigesti mõista ja hinnata Jumala Sõna igat tõde Moosese esimesest raamatust Ilmutuseraamatuni, tuleb neid uurida Kolgata ristilt lähtuvas valguses.

See on kolme inglil poolt kuulutatav igavene evangeelium. Seda tähendab ustavus Jeesusele. See on „Jeesuse usk”.

(Järgneb)

Mitmest paigast

„Aasta koos Piibliga”

— sellise moto on valinud 1992. aastaks Kristlike Kirikute Töönõukogu, mis ühendab mitmeid kristlikke kirikuid ja ühendusi Saksamaal ja Austrias. Eesmärgiks on kinnitada veel enam avalikkuse tähelepanu Piiblile kui kristliku usu põhialusele.

Esmakordselt toimus taoline üritus 1987. aastal Šotimaal ja aasta hiljem Norras. Ürituse „Aasta koos Piibliga” peasekretäri Siegfried Meuri sõnul seisab koguduste ees suur ülesanne tuua inimestele lähemale Piibli päästev rõõmusõnum, arvestades inimeste igatsust uue suuna, usu, elumõtte, turvatunde ja Jumala järele.

„Aasta koos Piibliga” esitab üleskutse ja kohustuse ka meile, adventkogudusele,

kuna adventiste nimetatakse vahel ka „Piibli rahvaks”. Meie liikumise eesmärgiks on alati olnud seada Piibel inimese jaoks jälle usu ja elu normiks. Mis saaks olla parem, kui õhutada inimesi lugema Piiblit, Jumala Sõna.

Ürituse organiseerimisbüroo on välja andnud brošüüri „Ideid kaasalöömiseks Piibli aastal”. Selles soovitatakse korraldada näiteks piiblinädalaid, piiblikursusi, vestlusringe, näitusi Piibli teemadel, laste piiblipäevi, piibliteemaliste laulude õhtuid (koos publiku ühislaulmisega), luuleõhtuid, avaliku arvamuse küsitlusi Piibli kohta, Piibli stende suurte näitustel ja messidel jne.

Samas brošüüris on Piibli käsitlemisel gruppides soovitatud järgmisi punkte:

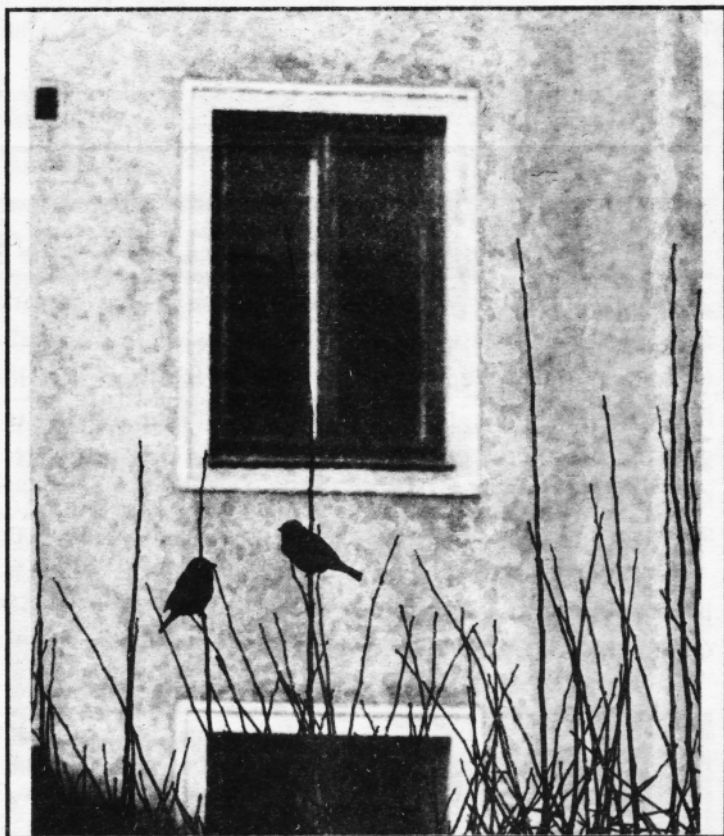
1. Palume Issanda ligi-

olekut

2. Loeme teksti
3. Peatume teksti juures
4. Vaikime
5. Jagame üksteisega, mis

meid puudutas

6. Räägime sellest, mida Issand meilt ootab
7. Palvetame üheskoos.

* * * * *

„...aga õigete igatsus rahuldatakse”

(Õp 10:24)

Ma leidsin imelise sõbra ja tahaksin nüüd meenutada, kuidas meie tutvus algas.

Ma elasin nagu inimesed ikka: mul oli töö, sõbrad, huvialad, oli hea perekond ja normaalne elamispiind. Omasin justkui kõik ja ometi puudus midagi, millele ma nime anda ei osanud. Nüüd tean, et me ei saa olla õnnelikud ilma Jumalata, sest Ta on meid loonud elama koos Temaaga. Ja nii tuli minu ellu aeg, mil ma sain Jumalaga tuttavaks. Üks mu töökaaslane oli väga haige, ja sel perioodil tuli tema ellu Jumal — mina aga nägin närvilise, muserdatud inimese asemel enda ees rõõmsat naist, kellest õhkus rahu ja sisemist tasakaalu. Mõitlesin, et kui Jumal inimeses sellise muutuse esile kutsub, siis peab Ta küll olema olemas. Hakkasin otsima. Hakkasin uurima Piiblit. Samas juhatas Jumal mind kokku inimestega, kes olid mulle suureks abiks. Ma sain aru, mida Jumal oli minu jaoks teinud ja kuidas ma oma eluga olin Teda kurvastanud. Õppisin tundma Tema töotusi ja usaldama Teda.

Siis tuli päev, mil Jumal soovis, et ma hakkaksin mõist-

ma, et ühel päeval nädalast tahab Ta olla eriliselt meiega. Oli reede pärastlõuna. Olin otsustanud pesu pesta. Kui ma juba midagi otsustanud olin, oli väga raske panna mind otsust muutma, hoolimata sellest, et olin mõistma hakanud Jumala tahet, ja teadsin, et ma päikeseloojanguks valmis ei jõua. Lülitasin pesumasina sisse — ja see ei töötanud. Tegemist polnud lühisega. Mõistsin, et ma ei pea praegu seda tööd tegema. Kui ma mõned päevad hiljem masinat kontrollisin, selgus, et see oli parimas korras. Midagi mulle selgitamatut oli toimunud tol reede õhtupoolikul, kuid tänu sellele sai mulle selgeks, et Jumala hingamispäev on reede õhtul päikeseloojangust laupäeva õhtul päikeseloojanguni.

Siis tuli päev, mil ma tegin Jumalaga lepingu ja sain ristimise kaudu Jumala suure perekonna liikmeks. Mu süda oli täis tänutunnet. Tema oli mu elu muutnud. Tema näitas mulle samm-sammult, mida tähendab elu koos Temaaga ja kuidas kõik on Tema kõikvõimsates kätes.

Iga normaalne inimene tahab luua perekonda, sest Jumal on loo-

nud meid elama koos. Ka mina tahtsin seda, kuid enne Jumalajuurde tulemist olin juba kaotanud lootuse normaalsest perest luua. Nägin, kuidas paljud tuttavad lahutasid, kõigil olid probleemid. Liialti teadsin, et olin väga ägeda loomuga ja kannatamatu. Olen väikesest pealt igatsenud elada majas mere ääres. Jumal arvestab vahel ka meie selliste soovidega. Tema juhtis nii, et mul on ilus kodu mere ääres, hea mees ja kaks väikest last — poiss ja tüdruk. Kõik need on meid armastava Taevasa kingitused. Ja väga väärtuslikud kingitused, sest need aitavad meil mõista Jumala armastust, kannatlikkust ja andestust.

Jumal on imeline, kuigi mina pole Tema hea laps olnud. Tema on minuga kannatlik olnud. Tänu ja kiitus Talle kõige hea eest.

Minu ristimiskaardil on sõnad, mis on mulle väga südamelähedased.

Laul 73:23–25

„Ometigi jään mina ikka sinu juurde;

sa oled haaranud kinni mu paremast käest!

Oma nõuga juhataad sa mind ja võtad mind

viimaks vastu ausse!

Kes on mul muu taevas kui sina?

Sest sinuga ühes olles ei meelita mind

miski maa peal!”

EHA LOBJAKAS

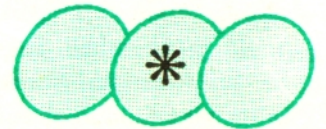
Lase vaikselt jääda mõtteis argituultel, hetkeks seisata ja meenutama jää: On ju keegi, kes on alati su juures, ustav abiline, keda sa ei näe.

Ta on kandnud sind su mägiteedel, hoidnud jalga kuristikku eest. Sina olid alati Tal meeles, tollalgi, kui sa ei tundnud Teda veel.

Käis sul kaasas elu raskel tunnil, vaikselt nähtamatu käsi juhtis sind. Kaitses, varjas sünges elutormis — Ta ju armastas ja ootas koju sind.

Lõpuks ise hüüdsid: „Jeesus, tule!”, sest said aru, et sa teisiti ei saa. Jeesus tuli, kaasas õnnistuste sülem, kogu elu täitis pma armuga.

Eha Lobjakas

Raamatusoovitus

„Kaasaja inimene võitleb aja piirangute vastu ning on otsustanud need ümber lükata, elada piiranguvaba elu, leida inimese eest kaua varjatud saladused.

Kõige kangekaelsem, järeleandmatum rajajoon on surm. Alates ajast, mil

surm esimest korda oma külmuses sellele planeedile ilmus, on inimesed lõgistanud lukke. Igauks tahab teada, mis asub teiselpool.”

(G. E. Vandeman)

Brožüüris „Mis on teiselpool elu” kõneldakse headest uudistest surma

kohta.

SOOVITAME TEIE LUGEMISLAUALE!

Raamatuke on sadaval kõikide adventkoguduste juures. Piiratud arvul ja paiguti ka „Ajakirjanduslevi” kioskites ja raamatukauplustes.

„MEIE AEG”

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: EE2 400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 2 84 43

Trükiarv 8 000
Esialgne ilmumissagedus 6 numbrit aasta-
Tell. 508. Trükikoda „Täht” Võrus.